

Първо с няколко думи да си изясним какво точно означава олигархия и какво представлява „железният закон“ на Михелс за олигархията .

Да започнем с етимологията на думата .Тя е културна заемка от старогръцки и означава власт над малцинството.А съвременните речници обясняват думата „ олигархия“ като политическо и икономическо господство на едно малцинство от аристократи или богаташи и като държавен строй с такова управление. Струва ми се уместно да спомена какво пише един велик философ- Аристотел по този въпрос . В своята книга „Реторика“ Аристотел определя, че съществуват четири държавни уредби: демокрация, олигархия, аристокрация и монархия. Определенията, които той дава на тези четири държавни уредби, са забележителни и според мен те не са загубили значението си и днес. Олигархията според него е държавна уредба, при която длъжностите се разпределят въз основа ценз (най-вече имуществен ценз) и целта на олигархията е богатството.

От 19 в. насам олигархията се разглежда все повече като начин на управление на организации, при които не богатството, а властта е в основата на привилегирования статус. Днес няма човешка дейност, която да не се стреми към организираност, да не търси начини да разшири или да усъвършенства своята организация.Според Робърт Михелс организацията разрушава демокрацията и я превръща в олигархия: „Там, където организацията е по-силна, там демокрацията се прилага в по-малка степен“.Управляващите олигарси разполагат с повече и по-пълни знания за организацията; колкото по-дълго заемат длъжността си, толкова повече реална власт концентрират в ръцете си. Според Михелс това е „железен закон“, процес, който нито може да бъде променен, нито прекъснат.

Днешното ни разбиране за логиката на колективното действие потвърждава песимизма на Михелс. Според Манкур Олсън партиите и съюзите осигуряват на своите членове и последователи колективни блага, т.е. блага, които „се падат“ на всеки член на групата независимо дали той е участвал или допринесъл с нещо за тяхното осигуряване. Затова индивидът няма никакъв стимул доброволно да жертва времето или парите си с цел организацията да получи някакво колективно благо - неговите лични действия не са решаващи за това, дали дадено колективно благо ще бъде придобито, но ако благодарение усилията на други хора благо то все пак бъде придобито, той така или иначе ще се възползва от него.

За работа от разстояние("telework") започва да се говори в Европа преди няколко години. Европейската комисия спонсорира различни изследвания върху работата от разстояние като средство за развиване на икономическа активност и създаване на възможности за работа в провинциалните области и изоставашите в икономическо отношение райони.

Като работа от разстояние се дефинира всяко използване на информационните и комуникационните технологии, което позволява дадена работа или част от нея да се върши далеч от мястото, където се очакват резултатите от нея или където нормално би била извършена.

Работата от разстояние има огромно значение за набирането на персонал - чувствително редуцира ограниченията за някои категории специалисти. Източниците на свободна работна ръка вече не са ограничени с даден географски район или дори държава.

Както всяко нещо и работата от разстояние има своите предимства и недостатъци . Навлизането на дистанционния труд отваря много нови възможности за начините, по които фирмите могат да управляват персонала си и да оптимизират работата. Предимствата се изразяват в по-продължително задържане на служител във фирмата, по-широк кръг от кандидати за дадена позиция, възможност за повишена продуктивност поради по-малко "накъсване" на работния процес, повишаване на мотивацията на служителите и намаляване на стреса и болестните състояния. Като цяло, "изнасянето" на труда води до значително понижаване на разходите в резултат на спестяване на пространство в офиса, спестяване на време и средства за транспорт.

Въпреки доказаните ползи, съществуват и някои негативни последици и възможни усложнения на работния процес. Сред тях са затруднено управление на персонала, възможно влошаване на уменията и качеството на работа на служителите, затруднена оценка на необходимостта от обучение и развитието в кариерата, проблеми с комуникацията с колегите в офиса и чувство за изолация. Възможни са допълнителни разходи поради рискове за сигурността на информацията и повишаване на разходите за комуникация и въвеждането на нови технологии.

Според мен ,един добър начин в търсене за преодоляване на започналата кризата, е все повече компании да се ориентират към работата от разстояние и въвеждането на

гъвкаво работно време. Това ще осигури наемането и задържането на високо квалифицирани специалисти.

Работодателите имат не малко задължения при въвеждането на работа от разстояние. Те трябва да дадат гаранции срещу изолирането на работещите от разстояние. Това трябва да включва възможността, работещият от разстояние да се среща с останалите си колеги редовно, както и да има достъп до информация от компанията. Работещите от разстояние трябва имат същите колективни права, както техните колеги от помещенията на компанията. Във Великобритания, където тази практика е регулирана в трудовото законодателство, работодателят е отговорен за здравето и условията на работа на служителите си дори когато те работят в дома си. Той е задължен да застрахова оборудването, което е осигурил за тяхно ползване.

С нарастване на интереса към "telework" се появява все повече опасността от мошеници. По този начин постоянната on-line връзка поставя под съмнение „железния закон за олигархията“ на Михелс. Развитието на Интернет комуникациите предлага възможност за постоянно on-line участие в организационния живот и особено в дебатите по текущите въпроси.

В днешно време все по често наблюдаваме общуване чрез форуми и блогове. Причина за това е фактът, че всеки може да бъде автор, творец, дори – писател. Личното авторство е невероятно предимство. Щом толкова много хора могат свободно да изразяват своите мисли и чувства в електронен вид, силата на техните послания достига до още по-голямата група на читателите. Блоговете са нова форма на публично говорене. Те са вид медия – всеки от тях си има собствен облик, стил и позиция. Чрез разсъжденията си, публикувани в мрежата, човек привлича хора, които споделят подобен начин на мислене или подобни мисли, тоест той привлича свои себеподобни, а те са потенциални негови приятели. Блогърите трябва да осъзнават отговорностите, които носят чрез публикуването на посланията си. Блогосферата представлява някакво общество, което групира множество блогове, които изповядват сходни интереси или сходни виждания по дадени проблеми. Блогосферите дават възможност на конкретна тема, написана от един автор, да стане причина за сформирането на цяло общество, което от своя страна да се бори ЗА или ПРОТИВ нещо си. Никоя конвенционална медия не разполага с такава сила. Заради това някои политици и организации започват да се дразнят и да се опитват да измислят различни регулации и забрани, за да си осигурят спокойствие и да разполагат с някакъв контрол. По този начин постепенно се развенчава „железният закон за олигархията“ на Робърт Михелс.